

# LOV OG EVANGELIUM

Oppbyggeleg blad gitt ut av Norsk Luthersk Lektormisjon

Nr. 8

15. oktober 1980

16. årgang

## DU ER MIN, EG ER MED DEG!

Det er Herren som seier dette til Jakob og Israel. Men er det berre Israel dette ordet gjelder? Sikkert ikkje.

Sameleis er himmelriket likt ein kjøpmann som leita etter vene perler. Då han so fann ei som var ovgild, gjekk han og gjorde alt han åtte i pengar, og kjøpte den perla. Mat. 13, 45, 46.

Skal tru om Jesus hadde Esa. 43 i tankar når han tala til folket om perla? Han både såg og viste kor hardt og bortvendt menneskehjarta var. Som perla var innkapsla i muslingen på havbotnen, slik er menneske hjarta innkapsla av synd.

Ingen såg noko stort i Jakob og Israel. Helst måtte dei ryddast ut. Farao vilde tyna dei. Folkelaga vilde ikkje ta imot dei, ingen stad var dei velkomne. På sin ørkenvandring kjem Israel til Moab. Kong Balak vart redd og vilde ta dei burt. Då henter han Bileam som skal banna folket i Guds namn.

Moses og folket viste lite kva fåre dei var i. Tre gonger skulde domsorda nå Israel. I staden måtte forbanning enda med velsigning.

Den fyrste lyder slik: Kven kan opprekna Jakobs ett? Tallaus som dusti, eller telja fjerdeparten av Israel? Gjev eg lekk døy som desse gode, og enda ferdi slik som dei. Den andre: Ikkje skoder eg urett i Jakob, og ikkje ser eg ulukka i Israel. Herren hans Gud er med han, og kongejubel høyrdest der.

Den tredje: Velsigna være den som velsigner deg, og forbanna være den som banner deg.

Mykje hadde hendt med Israel frå ørken-

vandring til Esaias sine dager. Dei hadde vore store og mektige, men ogso nedslegne og i fangenskap. Men alltid stod det fast, **Ordet frå Herren: Eg har utløyst deg, kalla deg på namn, du er min.**

Dei var i Herrens hand ogso når dei trudde dei var forkasta. Herren såg noko stort i dette harde stride folkeslag. Ja i kvart eit menneske. Han måtte vera kjøpmann over alle kjøpmenn som tok eit slikt folk. Han måtte sjå langt fram i tida. Det var ikkje ein kortsiktig forretning. Den var frå eva og til eva. Han såg perla.

Kva var så prisen for denne perla?

Du er vel ikkje i tvil om at kjøpmannen er Jesus, du er perla? Prisen var stor. Kan aldri målast, aldri fattast, aldri seiast med ord, slik den verkeleg er. Han måtte så djupt som ingen veit. Alt det han hadde av kjærleik tolmod, langmod og miskunn var ein del av prisen. All hans æra, rettferd og heilag liv var ein annans del. Hans kjøt vart lagt inn under forbanning og død, hans blod måtte renna.

Han gjorde alt han hadde i penger og kjøpte perla. Han måtte døy. Han løyste den ut, du er utløyst!

Apostelen Paulus seier det slik: **A, for eit djup av rikdom og visdom og kunnskap, hjå Gud!** Kor uransakelige domane hans er, og kor urekkjande vegane hans er. Han fant vegen til perla, den som var so streng og låg so djupt i vannæra. Ja på bøtnen i syndehavet.

Du som les dette. Gjer bruk av det Herren seier: **Eg har løyst deg ut, ropa deg på namn,**

du er min.» Å, om du vilde gjera bruk av det, nett slik som du har det i denne stund. Det er Herren som løyste deg, og Herren som roper på deg.

Men eg held ikkje ut! seier du. Det vert berre å skjemme seg ut, eg kan ikkje vera ein kristen eg. Veit du, dette er å spotta Gud, eller om du vil «kjøpmannen.» Høyr kva han seier som har kjøpt deg og meg. «Fer du gjennom vatn, so er eg med deg, gjennom elver, so skal dei ikkje

fløyma over deg. Gjeng du gjennom eld, skal du ikkje svia deg. For eg er Herren, din Frelser.»

Her er aldri ein vanske, aldri ei synd, aldri eit nederlag, eller noko anna, uten Herren har teke det med.

Vi les litt meir: Fordi du er dyr for meg, er mykje verd, og eg elsker deg, Difor gjev eg menneske burt for deg, og folkeslag for ditt liv.» Ver ikkje redd! Eg er med deg.»

**Odd Dyrøy**

## Gud åpenbarer seg i Kristus til frelse og evig liv for hjelpeløse syndere

Jesus sier i Johs. 14, 9: Den som har sett meg, har sett Faæren. I Rom. 10, 20-21 siterer Paulus profet. Esaias 6, 1-2 som sier at Gud har sagt: Jeg ble funnet av den som ikke søkte meg, jeg åpenbarte meg for den som ikke spurte etter meg. Men om Israel sier han: Hele dagen rakte jeg ut mine hender til et ulydig og motstridig folk.

Disse kjære Helligåndsinspirerte og evangeliske utsagn viser hva og hvorledes vi mennesker er, og hva og hvorledes Gud er i sitt forhold til oss. Det er så godt og nødvendig at Gud åpenbarer seg i Kristus for oss, forat vi slik som vi er skal kunne finne ham som en frelsende Gud for oss hjelpeløse syndere. Guds evige evangelium viser at slik hadde Gud bestemt det i sitt eget evige frie råd før han skapte verden med dens kommende faldne menneskeslekt. Derfor skapte han alt i og ved og til Jesus Kristus. Alt det Jesus var for Gud, ble fra evighet av tilregnet verdens hjelpeløse syndere. Alt det syndere var i seg selv ble tilregnet Jesus. Denne Guds egen eneste evige frelse for syndere, er nok for Gud til å ha samfunn med felste syndere i tid og evighet.

Djvelens listige forførelse til evig fortapelse for oss, er å få oss til å enten helt forkaste Guds

eneste frelse, eller å få oss til å regne med noe i eller av mennesker i tillegg til det Gud alene måtte gjøre. Derfor viser Guds ord hvor viktig og avgjørende og nødvendig det er for Gud å alltid få bevare oss i en sann erkjennelse av at vi i og av oss selv aldri blir noe annet enn en helt hjelpeløs syndere for hans hellige ansigt. Det er djevelens kunst å tåkelegge nettopp dette for oss, hvor farlig det er for syndere å møte Gud med noe i tillegg til Jesus. Den som Gud finner å ikke stå for Gud med bare det Gud har gjort og gitt til frelse i Jesus, den blir stående utenfor Guds nådeforhold til syndere og utenfor himmel og salighet. Jesus sier i Johs. 15: Dersom dere blir i meg o.s.v. Det var denne sannhet Guds Helligånd fikk gjøre til det aller viktigste for Paulus. Han taler om det bl.a. i Filipens. 3, 7-11, der han sier at han regner alt annet for intet mot det å finnes i Kristus, i hans rettferdighet for Guds hellige øyne.

Gud møter oss i Kristus forat vi skal kunne møte Gud med det som Jesus Kristus er for Gud i vårt sted. Gud åpenbarte dette så klart for Paulus. I Rom. 3. kap. forkynner han at Gud er rettferdig når han regner den rettferdig som i troen klynger seg til Kristus Jesus. Når den ugudelige klynger seg til det Gud har gitt

### Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp. namn og adr. Bladet blir halde oppe av frivilljuge gáver.

Eksp.: M. Skumsnes, Horneland, 5400 Stord. Postgiro: 5 42 88 75

Alt som har med bladet sin eksp. blir sendt dit, som tinging, oppseiging, adres seforandring og gáver til bladet.

Red. Amund Lid, post 5600 Norheimsund, telf. (055) 51080.

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Form. Tore Harestad,  
4158 Bru. Tlf. 045 - 14016

Kass.: Sverre Bøhn, 5601 Norheimsund.  
Postgiro: 5 68 21 33. Bankgiro:  
Vikø Sparebank 3530.21.00932

S. Botnens Boktrykken \*

Vi ser av Guds ord at Guds egentlige oppgave og ansvar som han pålegger menigheten er å være våkne for djevelens listige forførelser, så lemmene ikke mister forbindelsen med ham som er hode. Det er djevelens farligste list å gjøre oss blinde for vår egen ugudelighet og hjelpeløshet i oss selv, og dermed reduserer vårt behov for Jesus, så vi til slutt står med navn av å leve men er åndelig døde. Når Gud ikke lenger får åpenbare seg i Kristus for menigheten, da er livsforbindelsen brutt og nådelivet slutt. Det viser bl.a. i at det livsviktigste i kristenliv og forkynnelse blir mindre og mindre aktuelt, og til slutt til anstøt og blir betraktet som en hindring for en samlet innsats for Guds rike.

I Guds ord har vi et fremstående eksempel på dette. Døperen Johannes som i prof. Eliases and og kraft var vegrydder for verdens frelser Jesus Kristus, ble av øvsteprester og skriftlærde og rådsherrer selv ryddet av vegen. Det samme ble gjort med Jesus og hans sanne disipler. Og vi gjør vel rett i å regne med at djevelen er ikke mindre listig og farlig i vår tid på dette område.

Den som har ører han høre hva Ånden sier til menigheten, sier Guds ord. Det er færtig å sette likhetstegn mellom det å ha rent menneskelig kunnskapsmessig kristelig visdom til å kunne skille og dømme og konstatere hva som er rett og galt, og dette å leve nådelivet i troen på Jesus, som har en gudgitt evne i seg til å reagere på det som er av Gud og det som er av djevelen.

Jesus sier i Johs. 10, 4-5: Når han har fått alle sine får ut, går han foran dem, og farene følger ham, fordi de kjenner hans røst, men en fremmed følger de ikke, de flyr fra ham, fordi de kjenner ikke de fremmedes røst.

Kristoffer Høle



Jesus å være for ugudelige, da klynger han seg til det som er nok for Gud til å regne den ugudelige for rettferdig for sitt hellige ansigt. Det er nok for den ugudeliges hele syndeliv fra mors liv til den siste stund på jord, for Gud har jo selv lagt det på Jesus og tilregnet ham alt sammen. Hele Jesu rettferdige og gud-velbehagelige liv fra Marias morsliv til han var hjemm i himmelen igjen, har Gud tilregnet alle hjelpe-løse syndere som ikke vet annet til frelse og verdighet for Guds hellige ansigt. Deres navn er fra evighet av skrevet i Jesus Kristus, som er livets bok i himmelen.

Bare disse er Guds sanne menighet på jord, som Gud i Jesus Kristus åpenbarer seg igjen-nem, så lenge de blir i ham alene. For Jesus er i Faderen og er hode for menigheten som er hans lemmer i denne farlige og forførende verden. Derfor er det bare Gudfader, Sønn og Hellig-and som alene kan virke alt gjennom sine, i seg selv så skrøpelige lemmer, blandt deres med-mennesker.

## STRIDEN I GUDS RIKE

Vi er inne i en svær strid på det åndelige område i vår tid, både i skrift og tale, i Norge i dag, og det er ikke vanskelig å forstå at både onde og gode krefter er i arbeide.

I en strid er det om å gjøre at alle krefter som kan føre til seier blir brukt, elles blir kampen nytteløs. Derfor våger jeg meg til å peke på noe som blir lagt lite vinn på i kampen av de som står i striden, synes jeg, eller blir forlite medregnet i kampen. Vi kan bare tenke oss at kapelanen i Høvik gir etter presset og lover å forkynde en rett lære. Da vil han ned en gang bli godtatt, selv om hjertet er det samme som før. Da blir spørsmålet hva en slik mann kan hjelpe oss med?

Trolig kan han underholde religiøse og ugjenfødte mennesker, og holde oppe de religiøse former og et religiøst ytre liv, men kan ikke frem til frelse og et sant åndelig liv. Det kan ikke noen uten selv å være født av Gud og eie den hellige Ånd.

Vi har altfor mange som har den rette lære og kunnskap, men ikke har den hellige Ånd, og her synes jeg alle ledere som skal ansette prester og emissærer burde være mer våkne over hvem de ansetter, så ingen blir ansatt uten at de selv er gjenfødt og eier den hellige Ånd. Les 1. Korint. 2, 4-5. Der står det at min tale og min forkynnelse var ikke med visdom overtalende ord, men med Ånds og krafts overbevisning, forat deres tro ikke skal være grunnet på menneskers visdom men på Guds kraft.

Jeg synes mange blir så opptatt av rett lære at de glemmer at rett lære kan forkyndes uten Ånds liv og kraft, og da blir arbeidet fruktesløst. Hører dere ikke all den åndstome forkynnelse av både prest og emissær? Får vi ikke her en vekkelse vil sant gudsliv gå til grunne. Det synest som om åndsbaaren forkynnelse minker frå år til år. For mange år siden hørte jeg en ung forkynter, som forresten er død nå, advare misjonsledere mot dette og sa: «Dere har fått misjonen frem til en stor forretning, med mange agenter utover det hele land, men ta eder i

var så ikke Ånden blir borte.» Denne advarsel vil jeg bringe videre, både til statskirken og organisasjonene og andre kirkesamfunn.

Dette ma dere ikke forstå slik at jeg er imot rett lære. Jeg er glad for alle som jeg ser og forstar star vakt om den rette lære. Det er jo Ordet og den rette lære som openbarer for oss hva vi skal tro, og lærer oss sannheten og Guds frelse i Kristus a kjenne. Og jeg har lært og erfart at den som taler mye om åndsmakt, men tar det ikke så nøye med læren, og kanskje taler nedsettende om den, kan være like farlig. Den åndsmakt som der er tilstede, den tror jeg er mye tvilsom. Skriften taler også om en villedende and, som kan føre til svermeri og avveg. De som blir grepet av den er i stor fare, da kjenslene blir sterkt grepet, men uten sann overbevisning og tro.

Men der hvor Ånden og den rette lære samarbeider, der blir overbevisningen og troen styrket, og du blir tilført troens kraft og fred.

Vi ser av 1. Korint. 2, 4-5 at Paulus rekner med to slags forkynnelse. Begge to hadde rett lære, men den ene hadde ikke Ånden med, og den kalte han for visdoms overtalende ord. Denne forkynnelse førte også til tro, men det var forstandens tro. I min ungdom hadde vi en forkynter som så ofte sa at mange hadde sin kristendom i hode og ikke i hjertet i sin forstand, og det førte ikke frem. En forkynter som har tilegnet seg sin tro og forkynnelse ved hjelp av sin forstand, uten Åndens overbevisning og gjenfødelse av hjertet, vil bare tale til menneskenes forstand og til forstandens kunnskap og tro. På dette felt er vi kommet lenger her i Norge enn noen av oss vil tro og våge å erkjenne.

Følgene av en slik forkynnelse viser seg i liten eller ingen åndskraft over motene og forsamlingen. Tenk om det kunne brukes å vekke noen av dem som forkynter Guds ord, til å forstå dette og prøve seg selv her.

Det ser ut for at forstandens tro i dag har fått overtaket og legger sin klamme hånd over

vårt kristne arbeide. Arbeidet blir lagt om med teltmøter, aksjoner og mange andre og nye arbeidsformer, i forsøk på å skape vekkelse, og noen blir vunnet, men som oftest går de ut i arbeidet med forstandens tro og fører denne videre.

Den som ser og er våken for denne fare, han har mange åndelige kamper og finner få som

forstår og som han har samfunn med, for de som skiller mellom forstandens og hjertets tro er meget få. Jeg håper og ber om at dette kunne være med å vekke noen til å undersøke hva slags tro du har og lever i.

Ole Rolfsnes

## Så ser me då at det er for vantru skuld dei ikkje kunne koma inn

Hebr. 3, 19

Jesus seier at dei som finn inn i Guds rike er få. Mange er kalla, men få er utvalde, seier han i Matt. 22, 14, og i Luk. 13, 24 svarar han ein som spør om det er få som blir frelste: «Streva alt det de kan for å koma inn gjennom den tronge døra! Mange seier eg dykk, skal freista å koma inn, men er ikkje god til!

Og ettertida har stadfest orda hans. Tenk deg om korleis det er i din bekjentskapskrets, i ditt naboskap, i di bygd, er det mange som trur på Jesus og lever i samfunnet med han? Då lyt du nok sanna Jesu ord: Dei er få som høyrer til dei utvalde. Det er tungt å måtta sjå på at dei aller fleste går på veien mot ei evig fortaping, og det ser dei ikkje og trur dei ikkje sjølv. Og er du ein av dei som ser det, då kan du forstå litt av det Jesus kjende da han sag ut over Jerusalem og gret over folket som ikkje kjende si besøkelsestid og viste rekningsmannen frå seg.

Du spør kanskje kva årsaka er til at så få blir frelst, til at mange som forsøker å finna inn i Guds rike ikkje kjem inn? Ordet frå Hebr. 4,3 svarar på det: Så ser me då at **det var for vantru skuld dei ikkje kunne koma inn**. Israel, som er fyrebilete på Guds folk til alle tider, for vilt i hjarta så dei ikkje kjende Guds vegar, og det førde til at dei fekk eit vondt og vantruande hjarta så dei fall bort ifrå Gud. Årsaka er den same i dag, at dei fleste fer vill i hjarta og ikkje kjenner Guds veg til frelse, og difor får dei eit

vondt og vantru hjarta som ikkje kjenner Jesus og ikkje tar imot Jesus og hans frelse.

Mange tenkjer nok at det er synda som er årsaka til at så få blir frelst, men Skrifta viser klart at slike tankar ikkje er rette. Syndt tok Jesus bort då han sona den ved sitt blod. «Sjå der Guds Lamm, som tek bort verda si syndt», vitnar Johannes døyparen. Gud elska verda (menneskeverda) slik at han gav Son sin den einborne, så dei skulle bli frelst ved han. Gud la verda si synd på han, og han bar den på sin lekam opp på treet og rудde den unnan. **Synda er sona, straffa er liden, domen er eksøkvort ved og på Jesus Kristus, i din stad.** Dette kan du lesa om i Romarbrevet kap. 5 og 6. Hebr. kap. 10 og elles mange stader i Bibelen.

Denne bodskapen overlet Jesus til sine apostlar, og alle som han sidan har kalla, til å forkynna det til verda sine ytterste endar. Les du Peters tale på pinsedag i Ap.gj. 2, 14-17, og Peters tale i Kornelius sitt hus frå Ap.gj. 10 34-43, vil du sjå at menneske får forlating for syndene **ved trua på Jesus**, ved trua på hans namn og verk for oss, ved å ta imot Jesus og orda hans. Det er einaste veien til frelse for oss fortapte og fordømte menneske. Mange vitnar om det: «Sidan me nå er rettferdiggjorde av trua, har me fred med Gud ved vår Herre Jesus Kristus, som me ved trua og har fenge tilgjenge

ved til den nåden som me stend i, og me rosar oss av von om Guds hrerlegdom». Rom. 5, 1-2. Les også Galat. 2, 15-21 og ved utløysinga i Kristus Jesus, og det av nåde, uforskyldt, utan noko gjerning eller forteneste frå vår sida.

Me ser da at alt er gjort ferdig til vår frelse, og Jesus sa på krossen at **det er fullført**, og frelsens evangelium har vorte forkynt gjennom snart to tusen år. Og Skrifta viser klart at når dei fleste menneske ennå ikkje trur Guds ord, og derfor heller ikkje tar imot Jesus og hans frelse.

Det vonde og vantru menneskehjarta er ein forferdeleg ting, og den har forferdelege fylgjer. Høyr her kva Skrifta seier: «Den som ikkje trur Gud, har gjort Gud til ein ljugar, av di han ikkje har trutt på det vitnemålet Gud har vitna om Son sin (1. Johs. 5, 10). «Når nokon har brote Mose lov, så døyr han utan miskunn etter vitnemål frå to eller tre mann, kor mykje verre refsing trur de då den skal verta kjend verd som har trødt Guds Son under føter og vanvyrdt paktblodet, som han vart helga med, og sviyrdt nådens Ande! For me kjenner han som har sagt: Hemnen høyrer meg til, eg skal gjeva attergjeld, og atter: «Herren skal døma sitt folk. Det er grueleg å falla i hendene på den levande Gud.» Hebr. 10, 28-31).

Her ser me at vantrua gjer Gud til ein ljugar, trør Guds Son under føter og vanvyrder paktblodet og sviyrder nådens Ande, og er einaste årsak til at menneske går fortapt. Den er ein forferdeleg ting, med forferdelege fylgjer, og er satans beste våpen til å behalda menneske i synda og i si makt til dei vaknar i den evige fortapinga.

«Faderen elsker Sonen, og har gjeve alt i hans hender. Den som trur på Sonen, hev æveleg liv, men den som ikkje vil tru på Sonen, fær ikkje sjå livet, men Guds vrede vert verande over han.» (Johs. 3, 35-36).

Fortapt, det er ikkje noko du vert i framtida, **det er du alt nå**, om ikkje Jesus har fått redda deg ut av denne vonde og vantru ætta, seier Guds ord.

Men kanskje du er av dei som gjerne vil tru,

men ikkje får det til, og som spør: **korleis skal eg koma til trua** & Korleis få det til å tru».

Til det må ein svara at «trua» er ikkje di vantru som skal omskapast til tru, ikkje di mennekelege tru, for mange har ei menneskeleg tru på Jesus utan at dei dermed er Guds barn. Bibelen omtalar trua i bestemt form: «Rettferdiggjort ved trua». Den trua som frelser kjem til deg ved Ordet. Det står i Rom. 10: Den rettferda som kjem av tru, seier så: - Ordet er seg nær, i munnen din og i hjarta ditt - det er ordet om trua, det som me forkynter, for sannar du med munnen din at Jesus er Herre, og trur du i hjarta ditt at Gud vekte han opp frå dei døde, så skal du verta frelst, for med hjarta trur ein til rettferd, og med munnen sannar ein til frelsa. For Skrifta seier: Ingen som trur på han skal verta til skammar».

«Så kjem då trua av forkyntinga, og forkyntinga ved Kristi ord». (Rom. 10, 12-17). Les heile kap. og tenk over det du les, sa Jesus ein gong.

I Hebr. 12 står det at Jesus, er trua sitt opphav og fullendelse, og det fell heilt saman med ordet her. Trua kjem til deg ved ordet om Jesus, ved å lesa ordet, eller ved å høyra det forkynt. Kom til meg, og høyr, så skal sjela di leva, seier Jesus. Har du funne fram ordet og lese i Ap.gj. 2 om Peters tale på pinsedag og til Kornelius i Ap.gj. 10, som eg ba deg om, så vil du sjå at der blei tre tusen frelst ved å høyra ordet om Jesus og ta imot det, og lagt til Herrens lyd på pinsedag, og hjå Kornelius han og heile hans hus.

Det er også veien for deg. Les ordet om Jesus, og høyr ordet om Jesus, inntil det skaper trua i hjarta ditt, samstundes som du ber om at han vil frelsa deg og opna augo dine så du kan sjå Guds frelse. Ta imot Ordet, slepp det inn i hjarta og ta imot det. Då tek du imot Jesus og hans fullkomne frelse, for Jesus og Ordet hans er eitt og det same.

«Vil for synd du nåde få, Fest ditt øye på Jesus! Vil du fred i sjelen få, Fest ditt øye på Jesus! Vil du trygt på havet gå, Fest ditt øye på

Jesus! Vil du frelsens vei forstå, Fest ditt øye på Jesus!

Jesus for deg har gitt sitt blod, Jesus for deg igjen oppstod, Brakte liv og overflod, - fest ditt øye på Jesus!»

Berre ein stad kan du sjå Jesus og festa auga

på han, og det er i Ordet. Alle Skriftene er samla i Bibelen, og dei vitnar om meg, seier Jesus. Søkjer du Jesus i Skriftna, så vil du finna han, og han vil openberra seg for deg.

**Amund Lid**

## Står Guds kall til Kina ved lag?

Kjære forbedarar!

Det er ingen tvil i mitt hjarta at Gud har brukt Det Norsk Lutherske Kinamissionsforbund til stor velsigning i Kina. Gud ville ha norske menn og kvinner til å vitna om frelsa i Jesus Kristus.

Det blei etter vel 50 års virksomhet der i Hupeh, Honan og Shensi vunne fleire tusen kinesarar for Kristi sanne lære, organisert i 20 «preste-gjeld».

Der blei bygd eit stort Hospital, Bibelskulebygningar, ein forstandar-skule og barneskule for misjonærbarne i Laohokow, som også blei fyrste fotfeste i Kina for Kinaforbundet. Seinare kjøpt inn misjonsstasjonar og kyrkjer: 8 i Hupeh og derav 1 i Baiho (Shensi), og 8 i Honan, derav 3 utstasjonar. Det blei heilt stopp for norsk arbeid i 1950.

At denne misjon var vilja av Gud, det ser me også av dei mange gjennomgripande vekkjingar dom fulgte Kinaforbundets predikantar heime i Norge.

Kina blei altså stengt for norske vitner der og Gud opna nye felt. Men er dermed den oppgave me fekk i og med kallet til Kina fullendt? Kan me saa ikkje gjera meir for kinesarane?

Dei truande i Kina kom inn i serleg trengsla, forfylgjing og martyr tid. Korleis har me stått i ved forbøn når dei trong oss mest?

Men alle dei kinesarane, som i borgarkrigen der, måtte flytta til andre LAND, HAR ME GJORT DET KALLET FORPLIKTAR OSS DER? Taiwan No/1.

No fekk eg høve i sommer-ferien her og fara til West Kalimantan, (W. Borneo), serleg ikring Pontianak og langs Kapuas elva ca. 550 km. Der er ca. 1/2 million kinesarar. Og tenk eg, fekk forkynna Guds ord, lov og evangelium, i 4 veker. Det var pastor Andreas Djunaidi som tolka meg snart til ein anna kinesisk dialekt enn min, og snart til indonesisk. Men vesentleg blei det kinesisk. Og eg er serleg glad for å ha møtt ik. berre den dyktige Djunaidi, pastor, båtbyggjar, musikar, og ein almindeleg bibelkristen, men også hans vener av andre Bibeltrugne pastorar og evangelistar. Eg vil ikkje så snart gløyma samværet med evangelist Yang frå Bukut og evangelist Wen og hans familie i Pemangkat, der Djunaidi var pastor i 10 år og der Gospel-Båten blei bygd, og seinare stasjonert i Pontianak.

Eg skal ikkje gå i detaljar, men eg likar å nemna at Yang står for eit kyrkjebygg no som skal roma 500. Be for dei i «Bukett». Og likeeins for dei i Pemangkat 20 km. frå Bukut og 500 km. frå Pontianak. Gløym heller ikkje Andreas Djunaidi, som har fått stygg betendelse i vestre auga. Han er åndeleg sett heilt aleine med arbeidet sitt. Sonen David er med men ikkje frelst. Han er svært takksam for hjelpa. Dei har fått leigt seg hus no. Be også for meg som syng på siste verset her, og at Gud leided meg dit Han vil.

Med helsing og takk

Dvijar utsending **Andreas Bjørn**

## DRAMAET

Av Oskar Skarsaunet  
Fortsettelse fra forrige nr.

### HOVEDPERSONEN

Det finnes mange teorier og tanker om Jesus. Hver tid har sitt bilde av ham. I vår tid har man forsøkt å gjøre Jesus til en slags indisk guru - eller en revolusjonær opprørsleder. Men hvem var han egentlig?

De aller fleste historiske personer har vi et meget indirekte kjennskap til. Vi kjenner dem fra det vi leste om dem i historiebøkene på skolen. Det falt oss sjelden inn å spørre hvor lærebokforfatteren hadde sin viten fra.

Men så kan vi jo reise det spørsmålet nå! Hvilke kilder bygger lærebøkene på? I svært mange tilfelle ville nok svaret være: På andre, større lærebøker. Og stiller vi samme spørsmål til disse, vil vi før eller senere ende opp hos den historiker som selv har lest de historiske dokumentene som foreligger om vedkommende person. Det kan være en saga, en biografi, eller bare noen tilfeldige notiser hos en langt senere forfatter. Disse opplysningene må historikeren veie mot hverandre, vurdere og tolke. Til en viss grad må han bruke sitt subjektive skjønn, og derfor kan én annen historiker komme til andre resultater.

Det er altså en lang prosess som ligger bak opplysningene i læreboken, og de opplysningene er ofte ikke så selvfølgelige og så sikre som vi gjerne tror.

Som eksempel kan vi ta filosofen Sokrates. Han skrev ingenting selv. Men to av hans disipler, Xenophon og Platon, har skrevet om ham og gjengitt mange uttalelser av ham. Imidlertid er deres bilder av Sokrates svært forskjellige. Xenophons Sokrates er en nokså ordinær spissborger uten filosofisk dybde og originalitet. Platons Sokrates er en dyptpløyende og original tenker. Hvilken Sokrates svarer til den virkelige? Professor Arne Næss sier i sin bok «Filosofiens historie»: «Ikke én av de mange uttalelser som kildene legger Sokrates i

munnen, kan vi stole på er direkte sitat». Men slike historiske problemer fikk vi ikke presentert på skolen. Vi godtok ganske enkelt det som sto i læreboken.

Det finnes faktisk bare en eneste person i hele Oldtiden som de fleste mennesker i vårt land har et mer direkte forhold til. Og det er Jesus fra Nasaret. Her er vi ikke avhengig av historikere og lærebøker. Her kan vi lese de historiske kildene selv. Vi kan selv være historikere. De fire viktigste kildene til Jesu person har du i Det nye testamente, i de fire evangeliene. Dessuten foreligger det noen spredte notiser hos enkelte romerske historikere i Oldtiden, og hos Jesu motstandere, fariseerne. De sistes opplysninger har en viss interesse. Mens evangeliene sier: Jesus gjorde undergjerninger i Guds kraft, sier de fariseiske kildene: Jesus gjorde undergjerninger i kraft av trolldom. De synes altså å bekrefte at Jesus gjorde undergjerninger - det har heller ikke hans motstandere villet benekte.

La oss ta for oss en enkelt fortelling fra det eldste av evangeliene. Markusevangeliet. Det er nedskrevet omkring år 60, altså ca. 30 år etter Jesus døde. Det har med andre ord omtrent samme tidsavstand til det det forteller om, som vi har til begivenhetene under andre verdenskrig. Da Markus skrev, var det enda mange i live som hadde sett og hørt Jesus, og som hadde opplevd noe av det evangelisten skrev om. Ifølge opplysninger i oldkirken var Markus Peters tolk og ledsager, og kanskje er Peter det øyenvitne som står bak den fortellingen vi nå skal studere:

«Etter en tid kom Jesus igjen til Kaper-naum, og det ble kjent at han var hjemme. Det samlet seg så mange mennesker at de ikke fikk plass, heller ikke utenfor døren. Han forkynte Ordet for dem. Da kom de



til ham med en som var lam: han ble båret av fire mann. Men fordi de ikke kunne komme fram til ham på grunn av trengselen brøt de opp taket over det sted der Jesus var. Da de hadde laget en åpning, firte de ned båret som den lamme lå på. Da Jesus så deres tro, sa han til den lamme: «Sønn, dine synder er tilgitt».

Men noen skriftlærde som satt der, tenkte med seg selv: «Hvordan kan han si slikt? Han spotter Gud! Hvem andre enn Gud kan tilgi synder?» Jesus merket i sin ånd at de tenkte dette, og han sa til dem: «Hvorfor har dere slike tanker? Hva er lettest å si til den lamme, enten: Dine synder er tilgitt, eller: Stå opp, ta båret din og gå? Men for at dere skal vite at Menneskesønnen har makt på jorden til å tilgi synder» - og nå vender han seg til den lamme: «Jeg sier deg, stå opp, ta båret din og gå hjem» Og mannen reiste seg, tok opp båret og gikk ut rett for øynene på dem, så alle ble ute av seg selv av undring og priste Gud og sa: «Noe slikt har vi aldri sett».

(Markusevangeliet 2, 1-12)

Fortellingen er slik vi ville vente den skulle bli når et øyenvitne hadde fortalt den om og om igjen mange ganger. Alle overflødige detaljer er skåret vekk, og samtidig er de malende trekke- ne bevart slik at vi med letthet kan se det hele for oss. Det foreligger ingen fornuftige grunner til å tvile på at dette må ha hendt - det innrømmes også av ellers meget kritiske forskere.

Hva sier nå denne fortellingen? Den sier to ting: Jesu sa til et sykt menneske at hans synder var tilgitt. Og han gjorde mannen frisk. Vi synes vel det siste er det mest oppsiktsvekkende. Men det er ikke sikkert at tilskuere i Kaper- naum vurderte det slik. For dem var det nemlig en selvfølge at det bare er Gud som kan tilgi et menneske alle dets synder. «Han spotter Gud! Hvem andre enn Gud kan tilgi synder?»

Det sto klart for dem at Jesus her gjorde noe uhørt: Han gikk inn i Guds rolle, han handlet som om han skulle være Gud selv.

Og det er ikke bare i denne fortellingen det skjær. Jesus gjorde det regelmessig. Det vakte bestyrtelse og undring, som rimelig kan være. De religiøse ledere tok snart standpunkt: De holdt han for å være en stormannsgal blasfemiker, som dessverre hadde en beklagelig evne til å rive massene med seg. Han måtte ryddes av veien.

Men for mange andre, som var mer åpne, mindre bundet i et dogmatisk system, var avgjørelsen vanskeligere. Dersom det bare hadde vært ord med Jesus, ville knapt noen ha trodd på ham. Jødene avsky for blasfemi var for sterk til det. Men det var ikke bare ord.

«Hva er lettest å si: Dine synder er tilgitt, eller: Stå opp, ta båret din og gå?» Det vanskeligste er jo det siste, for da kan vi kontrollere om du farer med bløff. Har du makt til å tilgi mannens synder, har du vel også makt til å gjøre ham frisk - og det siste kan vi teste!

Jesus gjorde mannen frisk.

Det, var etter noen slike opplevelser undringen for alvor begynte å melde seg: Denne mannen taler som om han er Gud selv - og han handler slik også. Skulle det kunne tenkes - nåja: at han simpelthen er det?

Vi behøver på sett og vis ikke mer enn denne enkle fortellingen hos Markus for å skjønne at Jesus ble opplevet som en høyst foruroligende person i sin samtid, foruroligende fordi han stilte menneskene inn i et uhyre vanskelig valg: «Hvem sier dere at jeg er?» Det måtte bli et voldsomt enten/eller: Enten stormannsgal blasfemiker - eller Guds sønn. Den historiske, virkelige Jesus må ha stilt sine tilhørere overfor dette valget - ellers blir alt som hendte senere - i forbindelse med hans død og kristendommens grunnleggelse - fullstendig ubegripelig.

Nå forteller evangeliene at noen begynte å tro på ham. «Du er Messias, den levende Guds sønn!» sa Peter på vegne av disiplene.

Men troen raknet også for dem da Jesus hadde blitt korsfestet og gravlagt. Og hadde det ikke hendt noe mer - ja, så hadde det ikke hendt noe mer. Vi ville knapt ha visst mer om Jesus enn navnet. Det er det som er problemet

for den historiker som ikke vil tro at Jesus sto opp fra de døde. Uten Jesu oppstandelse blir det et historisk tomrom, som er vanskelig å fylle.

Tvilen på oppstandelsen er ikke ny - selvsagt ikke. Mennesker på Jesu tid visste like godt som vi at de døde forblir i sin grav. De blir ikke levende igjen. Når disiplene fortalte at de hadde sett den oppstandne, spist sammen med ham, snakket med ham, visste de utmerket godt at de utsatte seg for hånliren og mistenkeligjørelsen. Når de likevel fortalte det, var det ganske enkelt sant! Utrolig - ja, utvilsomt. Men altså sant. Senere skulle det vise seg at flere av dem gikk frimodig i døden for dette budskapet.

Og likevel kan tvilen sitte der hos dem som ikke selv har møtt den oppstandne slik. Javel - men det avgjørende er ikke måten. Også du kan møte ham! Han lever fremdeles, og du kan møte ham. Du spør hvordan det skal gå til. Det skal vi si litt om siden - men kanskje du spør fordi du innerst inne frykter dette møtet. Møter du ham som den levende, oppstandne, da har du jo ingen god grunn til å tvile lenger. Da har du møtt din Herre. Da skjønner du at Jesus er den absolutt enestående, fordi han er den eneste som har etterlatt seg en tom grav. Det har ikke Buddha gjort, ikke Muhammed heller.

Hva blir konklusjonen?

Som kristne ber vi deg ikke på forhånd akseptere visse ting om Jesus. Vi ber deg ikke engang akseptere Bibelen som helt eller delvis ufeilbarlig. Vi ber deg lese Bibelen. Vi ber deg bli kjent med Jesus. Vi har nemlig tro på at hovedpersonen selv kan tale til deg gjennom det du leser. Overbevisningen om ham kan du bare få ved å møte ham selv, du verken kan eller skal tvinge deg til den. Vi ber deg ganske enkelt gi Bibelen en fair sjanse.

Da kan du komme til å gjøre den erfaring at du merker det er en vil ha deg i tale. I kirkens trosbekjennelse kalles han Jesus Kristus, sann Gud og sant menneske.

## KORSETS HEMMELIGHET

Alle vet at **korset** er kristendommens fremste symbol. Det er faktisk ganske oppsiktsvekkende, når en tenker over hva et kors egentlig var.

Korset var et henrettelsesredskap, langt grusommere og mer inhumant enn galgen. Svært få av oss har overvært en hending, men denne henrettelsesmåten er oss tross alt ikke fjernere i tid og rom enn at vi ville finne det høyst merkelig, for ikke å si svært smakløst, om en religion skulle gjøre galgen til sitt symbol.

De første kristne hadde korsfestelser nær innpå livet, og det var fra først av ingen selvfølge at korset skulle bli kristendommens symbol. Det tok faktisk litt tid før korset slo igjennom. Man måtte få det litt på avstand først. Det var jo ikke bare den utpekerte torturen i denne døds måten som vakte avsky. Det var dessuten den ting at slik døde ikke hvemsomhelst. Slik døde rømte slaver og kriminelle utskudd. Det er en helt annen verden vi befinner oss i når vi tenker på Sokrates i døds cellen, der filosofen med rolig hånd tømmer giftbegeret, mens han hele tiden fortsetter den filosofiske samtalen med sine venner. En død i verdighet, en død med stil, kan man trygt kalle det. En korsfestelse var ingen av delene. Den var bare vanærende, bare avskyelig.

Når korset likevel ble kristendommens symbol, må det ha vært sterke grunner for det. På en eller annen måte må vi her stå overfor selve kristentroens kjernepunkt. Bak denne tilsynelatende smakløshet må det skjule seg en hemmelighet.

Når vi skal nærmere oss den, kan vi med fordel ta utgangspunkt i en merkelig episode som alle evangelistene forteller om. Kvelden før langfredag, altså kvelden før han skulle dø, tok Jesus disiplene med til en hage ved foten av Oljebærget. Vi lar igjen Markus fortelle:

De kom til et sted som heter Getsemane. Da sa han til disiplene: «Sett dere her mens jeg ber». Så tok han med seg Peter, Jakob og Johannes. Han sjel er tyngt til døden av sorg. Bli her og våk!» Han gikk

fram et lite stykke, kastet seg til jorden og ba at timen måtte gå ham forbi, om det var mulig. Han sa: «Abba, Far, Alt er mulig for deg. Ta dette beger fra meg. Men ikke som jeg vil, bare som du vil.»

(Markusevangeliet 14, 32-36)

For å få litt perspektiv på denne scenen, kan igjen tenke på Sokrates. Han er rolig og utrettelig i dødscellen. Vennene gråter og mister utrykningen, men ikke helten selv. Han døde slik man ventet at en helt skal dø. I antikken skulle en religiøse eller filosofiske lærer gjerne bevisleg sin lære med en slik død. Det ventet alle.

Men Markus forteller at Jesus var redd og skammet seg ved tanken på sin død. Markus visste trolig at han blamerte Jesus i mange menneskers øyne ved å fortelle dette. Likevel skrev han det med.

På ny står vi overfor dette at det må være en hemmelighet bak det som skjer, en hemmelighet bak korset og en hemmelighet bak Getsemane-scenen, som gir mening til det som synes i meningsløst. Det må finnes noe som gjør det viktig å fortelle både om korset og Getsemane.

La oss begynne med å spørre: Hva kunne det være som Jesus var redd? Selve korsfestelsen? Torurene? Å, ja, han kunne ha grunn til det. Men i får ikke inntrykk av at det var dette det gjaldt. På Langfredag var Jesus rolig og rank. Det måtte være noe annet og mer det dreide seg om i Getsemane.

Og her hjelper fortellingen oss videre. «Ta dette beger fra meg». Hva menes med det? Hvilket beger? For Jesus selv, for evangelisten og for de første lesere var det ingen gåte, fordi de kjente Det gamle testaments billedverden. Men vi trenger altså en forklaring. La oss forsøke! Tenk deg all urett som er begått i verden, all ondskap, all grusomhet, alle vonde ord, all baktalelse - tenk deg alt dette «samlet» i et beger. Vi har naturligvis ingen mulighet for å forestille oss alt hva dette begeret måtte romme. Den uhyggelige mengden overstiger vår fatteevne. Men ingrediensene kjenner vi jo litt

til fra vår egne liv. Alle våre ukjærlige ord - det er med der. Det at vi tenkte på oss selv, og oss selv igjen, når vi skulle tenkte på andre - det er med der. Og det at vi flyktet fra Gud og ikke ville ha noe med ham å gjøre - det er med der, det også. Alt det vi har snakket om i scenebeskrivelsen - det er der alt sammen. Du kan vel ikke akkurat se det begeret for deg, men du kan kanskje ane hva det ville innebære å tømme det. **Drikke** det. Det ville innebære å gå inn under straffen for alt dette, lide de uhyggelige følgene for det. **Sone** straffen for alt dette, lide de uhyggelige følgene for det. **Sone** straffen. Også det sprenger vår fatteevne, men vi aner realiteten bak bildet. Bildet er velkjent fra Det gamle testamentet. **Begeret kalles «Guds vredes beger» (Profeten Jeremia. 15, 15. Profeten Jesaja 51, 7).**

Det var det begeret Jesus ba om å få slippe, den kvelden i Getsemane. Og derfor måtte Markus (og de andre evangelistene) fortelle om dette, for at alle skulle skjønne hva det kostet, hvor stor en pris som ble betalt for at synden og skylden skulle bringes ut av verden. Det var ikke et vanlig menneskes vanlige dødsangst. Det var Guds Sønn som segnet foran den oppgaven han hadde fått: Å gjøre all verdens skyld til sin, og sone den. **I den grad måtte vår synd legges på ham, at Paulus kan si at han ble gjort til synd:**

«Han som ikke visste av synd, har Gud gjort til synd for oss, for at vi i ham skulle få Guds rettferdighet».

(2. Kor. 5, 21)

Dette er hemmeligheten. Dette er korsets hemmelighet. Guds sønn ble vår stedfortreder. Alt vårt ble lagt på ham: det ble regnet som hans: Våre små og store forgåelser, vårt ukjærlige hjerte. Ja, selve vår fortapelse ble lagt på ham. Da han ropte på korset: «Min Gud, min Gud - hvorfor har du forlatt meg», da var det vår fortapelse han tok på seg. Han tømte vredesbegeret til bunns.

«Han ble såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger. Han bar straffen, forat vi skulle ha fred, ved hans aar har vi fått legedom».

(Profeten Jesaja 53, 5)

Luther taler om noe han kaller «det salige bytte». Det vil si at når Jesus tok på seg alt vårt, **så kan alt hans bli vårt. Hans** fred, **hans** rettferdighet, **hans** lykkelige sønneforhold til Gud. Alt det som skiller oss fra Gud, alt det som holder oss fanget og slavebundet, alt det tok Jesus på seg. Og så får vi **hans** frihet.

Så kan vi jo spørre om alt dette virkelig var nødvendig. Slik har snusfornuften alltid sagt: Det måtte da finnes en enklere måte å åpne veg for oss til himmelen på? Mange synes jo desuten at alt dette med korset og Jesu sonoffer - at det er litt for barbarisk, litt for primitivt, så å si. Kunne det være nødvendig?

Ja, det vet naturligvis ikke noe menneske. Men hadde det eksistert en enklere veg, en veg som ikke innebar at Guds Sønn måtte ofre det han ofret - ja, så hadde vel Gud valgt den?

«Jeg er den gode hyrde. Den gode hyrde gir sitt liv for sauene.»

(Johannesevangeliet 10, 11)

Det er ikke snusfornuftens logikk, dette. Det er kjærlighetens.

Om du holdt på å drukne og ble berørt av en livredder, kunne du naturligvis etterpå spørre om det nå egentlig var nødvendig at han selv hoppet uti. Han kunne jo ha druknet selv! Kunne det ikke ha klart seg med noe enklere f. eks. en livbøye? Som sagt, det ville nok gå an å spørre slik, men det ville jo være et litt rart spørsmål - i munnen på deg som ble reddet.

Jesus reddet oss ved å gi sitt liv. Og de som lar seg berge, de stiller et litt annet spørsmål. De spør: Hvordan er en slik kjærlighet mulig? Og så takker de.

Å at jeg kunne min Jesus prise som jeg av hjertet dog så gjerne vil. Fordi han ville slik nåde vise a byde meg sitt himmerike til.

Jeg gikk i blinde, jeg lå i døden og mørkets fyrste holdt meg ganske fast Da ropte jeg til min Gud i nøden. Han frelste meg og mørkets lenker brast

Ha takk, o Jesus, for korsets smerte, For døden og for dine mange sår. Der fikk jeg fred for mitt arme hjerte og vinteren ble til en lilflig vår.

## DEN STORE GAVEN

«Dere kjenner vår Herre Jesu Kristi nåde: For deres skyld ble han fattig da han var rik, forat dere skulle bli rike ved hans fattigdom».

(2. Kor. 8, 9)

Slik omtaler Paulus det bytte mellom oss og Jesus som vi omtalte i forrige kapittel: Alt vårt ble hans, forat alt hans skulle bli vårt. Nå skal vi se litt nærmere på hva den andre halvdel av denne setningen betyr. Den Jesu rikdom som skal bli vår - hva består den i? For å besvare dette spørsmålet, måtte man strengt tatt skrive mange bøker. Vi må nøye oss med å antyde noen ganske få, men viktige ting.

Den første skatten i Jesu rikdom heter **syndenes forlatelse** (eller «tilgivelse for syndene» i den nye bibeloversettelsen). Forlatelse vil si at Gud **ettergir syndene**, slik en kreditor ettergi en gjeld.

«Gjeldsbrevet som gikk oss imot på grunn av lovens bud, strøk han ut og tok det bort ved å nagle det til korset.»

(Kolosserbrevet 2, 14)

Når Jesus har tatt vår skyld på seg, er det forat vi skal slippe å bære på den. Den eksisterer ganske enkelt ikke lenger for Gud.

Dette kan også sies på en annen måte. At syndeskylden blir tatt fra oss, er det samme som at vi får Jesu rettferdighet. Den blir var!

- Dette er Guds rettferdighet som gis ved troen på Jesus Kristus til alle som tror. Her er det ingen forskjell, for alle har syndet, og har ingen del i Gud, herlighet. Men ufortjent og av hans nåde blir de erklært rettferdige på grunn av forløsningen i Kristus Jesus.

(Romerbrevet 3, 22-24)

Dette er fundamentet i alt kristenliv. I tradisjonell kristen språkbruk kalles det «Rettferdiggjørelsen». Det betyr altså at du får dine synder ettergitt og får del i Jesu egen rettferdighet. (Det betyr derimot **ikke** at du med et slag blir et helt annerledes menneske, et som ikke synder, som er feilfri o.s.v.). Det skal vi se litt mere på i et senere kapittel).

Nå sitter du kanskje med et spørsmål: Gar det så enkelt for seg å bli en kristen, et rettferdiggjort menneske? Det høres jo nesten ut som om det hele blir ordnet fjerntom en slags kontooverføring hos Gud. Din synd og skyld føres over på Jesus, og hans rettferdighet godskrives din konto. Bli ikke det litt lettvent, så å si litt for billig?

I en viss forstand har du helt rett: Rettferdiggjørelsen er ikke engang billig, den er **gratis**.

-Hør alle som tørster, kom hit og få vann! Kom bare dere som ikke har penger! Kjøp og spis korn, kom og kjøp uten penger, uten betaling vin og melk.

(Profeuten Jesaja 55, 1)

Paulus kan omtale dette som «dårskap», sikkert bl.a. fordi han vet at det strider mot våre dybeste rettferdighetsinnstinkter. På en eller annen måte vil vi gjerne gjøre oss «fortjenende» til det vi mottar - selv om det er **gaver**.

Slik tenker vi også uvilkarlig når det gjelder kristendommen. Og derfor misforstår så man-

ge hva det hele dreier seg om. De tror det dreier seg om å bli «verdige», nå et visst fromhetsnivå o.s.v. før en kan kalle seg en kristen. Eller de tror at det må et visst minstemål av tro til. Og da ser de på troen nærmest som en slags religiøs viljeprestasjon eller en særlig evne som noen har, men ikke alle.

Men dette er misforståelser fra ende til annen. Syndenes forlatelse og Jesu rettferdighet er ikke bestemt for dem som har gjort seg «verdige». Det har ingen! Men de er bestemt for dem som **har bruk** for syndenes forlatelse og Jesu rettferdighet, simpelthen fordi de mangler begge deler. Og det gjør alle! Denne gaven deles ikke ut etter verdighet, men etter behov. Derfor er den bestemt for alle:

- Det er ingen forskjell: Alle har syndet, og alle blir ufortjent og av hans nåde erklært rettferdige på grunn av forløsningen i Kristus Jesus.

Men så må det jo være den enkleste sak av verden å bli en kristen!

Det svarer riktignok ikke til den vanlige opplattningen av saken. De fleste ser vel nærmest på det å bli en kristen som et slags religiøst C-moment, som ikke er vanlig i deres familie eller omgangskrets, og som er så krevende at man blir skeptisk når noen går bort og kaller seg en kristen. Ja, man blir kanskje til og med en smule egenrettferdig og sier som så at «riktignok er ikke jeg en kristen, men så gir jeg meg da heller ikke ut for å være det» (Underforstått: i motsetning til den og den...). Men når det går opp for et menneske at det å bli en kristen ikke har noe som helst med moralske eller religiøse prestasjoner å gjøre, men at det ganske enkelt betyr **å ta imot en gave man ikke har fortjent**, ja, da nekter mange simpelthen å tro det. Det er jo på den ene siden for godt til å være sant. Men på den annen side er det litt foruroligende. For det må bety at **ingen** har noen god unnskyldning for ikke å bli en kristen. Dine synder, din manglende fromhet, -intet av dette teller. Tvert om: alt dette er jo

nettopp de gode grunnene som taler for at du må bli en kristen. Du kan ikke unnskyld deg med det du mangler, for det er nettopp det du mangler som Jesus vil gi deg: syndenes forlatelse, rettferdighet for Gud. **Du er ikke verdig til denne gaven - nei, men det er jo nettopp derfor du trenger den!**

«Det er ikke de friske som trenger til lege, men de syke.»

(Matt. 9, 12)

Om du har avholdt deg fra å bli en kristen fordi du ikke følte deg verdig eller «god nok» til det, da har du satt tingene fullstendig på hodet. Om du lot være å gå til legen fordi «du ikke følte deg frisk nok», så kunne det vel til nød passere som en brukbar vits, men som en alvorlig ment forholdsregel ville det vitne om en temmelig fundamental misforståelse av legens funksjon.

Jesus er den store sjelelegen. Han passer sammen med «uverdige» og vil gjerne ha med dem å gjøre. De som trodde om seg selv at de var verdige - de avviste ham.

Du som freden meg forkynner  
du en frelser - jeg en synder,  
du med amen - jeg med bønn,  
du med nåden - jeg med skammen,  
å, hvor vi dog passer sammen!  
Du Guds salvede, Guds Sønn.

Ja, men troen, sier du. Jeg får ikke til dette med troen.

Du har kanskje til og med søkt troen, prøvd å tro. Men du får det ikke til.

Nei, jeg kjenner faktisk ingen som har fått det til, sånn på viljestyrke. Saken er at det ikke går an å «søke troen». Ikke direkte.

Men det er vel en såpass uventet påstand at vi bør vie den et eget kapittel.

## HVORDAN FAR JEG TROEN?

Det er håpløst å tale om «troen» så lenge vi ikke klargjør hva troen tror på. Kristen tro er tro på Jesus. Altså må vi si litt om hva det betyr og hvordan den troen kommer istand.

Legg forresten merke til at vi sier «tro på Jesus», ikke «tro på Gud». Naturligvis tror en kristen på Gud, men det gjør en muhammedaner, en jøde og mange andre også. Gudstro er ikke det samme som kristentro. «Kristentro» betyr Kristus-tro, Jesus-tro. Det skulle ha blitt klart ut fra det vi har sagt ovenfor hvorfor det er og må være slik.

Men altså: Tro på Jesus, hva vil det si? Det vil si at du holder Jesus for å være den han sier han er, at du stoler på ham. **Å tro på Jesus vil ganske enkelt si å få tillit til ham.**

Hvordan oppstår tillit? La oss ta utgangspunkt i en dagligdags situasjon (som minner litt om det vi sa om Jesus: at han var sjelelegen). Vi tenker oss at du lider av en sykdom som krever et inngrep eller en medikamentkur. Men du kjenner ingen lege, og har liksom ikke lyst til å utlevere deg til hvemsomhelst. Du vil foretrekke en lege du kjente og hadde tillit til.

Nå har du en venn, og han kjenner en lege som han ville gå til uten betenkeligheter. Han har en grenseløs tillit til denne legen, og påstår at han er den rene trollmann til å gjøre folk friske. Din venn anbefaler deg å gå til ham. «Jeg har klippet til ham».

Og nå er det jo lett å tenke seg hva du ikke ville si i en slik situasjon. Du ville ikke si: «Jeg misunner deg den troen og skulle ønske at jeg selv hadde den. Men jeg har nok ikke så sterk vilje som du, eller det må være en evne du har, som ikke jeg har. Jeg har også prøvet å tro, men jeg får det ikke til».

Det ville være en nokså meningsløs bemerkning. Og det ville være et aldeles meningsløst foretakende å forsøke å opparbeide en tillit til den ukjente legen sånn ut i det tomme rom, ved hjelp av viljeanspennelse eller lignende øvelser. Det er ikke slik tillit oppstår. Og det er ikke slik tilliten til Jesus oppstår heller. Den oppstår på forbløffende «vanlig» måte.

Tillit til en lege får du ved å gå til ham - gjerne på venners anbefaling - bli kjent med ham, merke hans dyktighet. Og tilliten er ikke noe du presterer, den skapes hos deg. Det er legen som er ansvarlig for den, ikke du.

Nøyaktig på samme måten er det med tilliten til Jesus. Poenget består ikke i å «søke troen», men i å søke den **person** som vekker troen, bli kjent med ham, lære ham å kjenne. Har du forsøkt det?

Den som leter etter «troen», finner ingenting. Den som leter etter Jesus, finner ham, og med ham troen.

Hvordan du blir kjent med Jesus, skal vi si litt mer om mot slutten av dette heftet. Her skal vi først ta opp et spørsmål som vel mange sitter med: Hva med viljen i denne sammenhengen? Det tales jo så ofte om å «velge Kristus». Spiller viljen overhodet ingen rolle i forbindelse med det å bli en kristen?

La oss igjen bruke lege-bildet. Du kan ikke bestemme deg for om du vil få tillit til legen eller ikke. **Men du bestemmer deg for å gå til ham.** Uten at du tar den beslutningen, kommer prosessen som skaper tillit aldri skikkelig igang.

Nå kan det koste litt selvovertvinning å gå til legen. Det er ikke alltid så lett å innrømme at en er syk. På lignende måte er det i forholdet til Jesus. Vi vil jo så gjerne være selvhjulpne, også på det religiøse området. At vi er åndelig syke, ja dødssyke uten Jesus, det kan det koste litt å innrømme.

Og vi ville vel aldri gjøre det om det ikke var for den overbevisende makten i Jesu diagnose. For her står vi jo plutselig overfor et friskt menneske, det eneste virkelig friske menneske som har levd. Det er da at vi for alvor oppdager vår egen «sykdom til døden».

Da kan vi tåle å høre diagnosen, når vi får den av han som kan helbrede. Vi kan tåle å se vår bør av skyld, når vi samtidig ser ham som har båret den bort og som gir oss sin rettferdighet.

Troen skapes når du blir kjent med ham. Ja, det å lete etter ham, begynne å spørre etter ham, det er i seg selv en begynnende tro. Når

mennesker kom til Jesus, spurte han dem aldri om hvor stor tro de hadde. Han ga dem ros fordi de kom, og kalt **det** tro.

Er det vanskelig å tro? Det spørsmålet kan oversettes: Er det vanskelig å komme til Jesus? Ja, det er vanskelig på den måten at det innebærer en kapitulasjon fra din side. Du innrømmer at du har bruk for det Jesus har å gi, simpelthen fordi du mangler det. Du mangler den rettferdigheten som skal **berge deg** gjennom Guds dom. Men midt i denne vanskeligheten er det overraskende enkelt. Du kan komme til Jesus ved at du f.eks. sier:

Kjære frelser! Jeg har hørt dommen over mitt liv. Og nå hører jeg at du bar den dommen i mitt sted. Jeg skjønner ikke alt hva det innebærer, men jeg skjønner at din kjærlighet til meg må være uten grenser. Den rettferdighet du kjøpte til meg da du døde, ville jeg gjerne skulle bli min, og jeg har forstått det slik at du også vil det, ja at du ønsker det over alt i verden. Hva annet skal jeg da si, Herre, enn takk og amen og halleluja. Her har du meg, Herre. Og det jeg ennå tviler på og ikke forstår, det må du vise meg etterhvert.

Om du av hjertet ba denne bønnen, ville den ikke gjøre deg til en religiøs helt som kunne rose seg av å ha gjort merverdige åndelige eller moralske prestasjoner.

**Men du ville kunne si og bekjenne at du hadde kommet til Jesus og var blitt en kristen.**

Det ville være begynnelsen på et nytt liv. For de fleste ville det også bety at de knyttet tråden tilbake til noe som skjedde med dem ved begynnelsen av livet, dengang de ble døpt.

Forts. neste nr.

Fra Credor Forlag. N. Kr. Stud. og Skole-ungdomslag.

---

## Ven, hvorledes er du kommet inn?

Således spurte kongen, da han gikk inn i bryllupshuset for å se på gjestene, og fant en som ikke var bryllupskledd.

Bryllupet er her Guds kirke og menighet, slik som den her fremtrer i sin utvortes skikkelse. Gjестene er alle dem som ved dåp er innlemmet i menigheten, sitter sammen og hører Guds ord, samles om nattverdbordet og i det ytre viser seg som dem der hyller Guds Sønn.

Men kjære, du som leser disse ord, du som mener at du er kommet i samfunn med Gud, - hvorledes er det med bryllupsklædningen? Her kan du klæ deg med kristendommens klute og være i lag med Guds barn, etterape dem i ett og alt og låne av deres åndelige erfaringers tale, på samme tid som du kan leve et utvortes religiøst liv. Hvem ville komme på å tro at du skulle sitte

i din egen drakt og ikke være iført bryllupsdrakten? Andre i salen kan være uvitende om det, men kongen ser det, om det er slik.

«Hvorledes er du kommen inn?» var spørsmålet. Du kan vel svare, hvis du ikke har stjålet deg inn over muren. Der er kun en dør inn i Guds rike, og de som går inn gjennom den, blir alltid iført bryllupsklædningen, **for døren og klædningen er Jesus**. Har du iført deg ham? Har du fått et nytt liv? Er du ved troen på ham gjenfødt til et levende håp - Kan du ikke svare?

Så omvend deg, elles vil du en dag komme under denne dom: «Bind hender og føtter på ham og kast ham ut i det ytterste mørke! Der skal være gråt og tenners gnissel»

Tormod Rettedal

